

Lod prudce zastavila a my se od sebe odtrhli, přestože mě celé mé vědomí nabádalo, abych udělal naprostý opak. Toužil jsem ji přivínout k sobě, i kdyby kopala a křičela, a odletět s ní do východu slunce. Nechal bych ostatní, aby řešili tuhle válku, tohle prorocství a pomstu, a ukázal bych Arwen svět. Předvedl bych se jí v dobrém i zlém. Během těch dnů a týdnů bych z jejích rtů vymámil odpuštění střídavým patolízalstvím a přiváděním jí na vrchol rozkoše. Byl jsem prostý chlap a tenhle přístup mi vyhovoval. Možná bych k němu dokázal přemluvit i ji.

Místo toho jsem se otočil zpátky, ale když jsem vykročil ke kapitánově kajutě, zakopl jsem o vlastní nohu a málem jsem se známil obličej s kluzkou, mokrou podlahu. Šel jsem dál a zarputile klopil oči ke svým botám, dokud jsem znovu nezískal rovnováhu. Pak jsem zaslechl nespokojený povzdech. Ve dveřích stál Gryf.

Sledoval nás, jak stojíme na opačných koncích chodby. Určitě jsme oba vypadali provinile, ale nenapadlo mě, co jsme vlastně provedli. Téměř jsem se usmál nad směšností celé naší situace a toho, jak se mi všechno vymklo z rukou. Arwen musela špatně pochopit můj výraz, protože si odfrkla jako nasupená kožka.

Gryf nevěřicně zavrtěl hlavou a řekl: „Jsme na místě.“

TŘI

Arwen

Gryfovův zakaboněný výraz jsem vzala jako znamení, že mám odejít, a v rekordním čase jsem vyběhla dřevěné schůdky na palubu. Ramena a pas mi ještě hořely vzpomínkou na Kaneovy veliké, hřejivé dlaně. Stáli jsme příliš blízko a přeskakovalo mezi námi příliš jisker. Nadechla jsem se a pokusila se uvolnit napětí v těle. Díky Kamenům, že byl tak ožralý. Bylo snadné přehlížet jeho smyslné kouzlo a uhrančivé charisma, když ani nedokázal srozumitelně mluvit.

Respektive *snazší*.

Prošla jsem robustními dubovými dveřmi a na tvář mi dopadlo nečekané sluneční světlo. Paprsky mě pošimraly na pokožce a vyvolaly vzpomínky na Onyx, jeho čerstvě posekanou trávu, bílé motýlky a cvrlikání cikád. Během těch deseti popršených dnů jsem málem zapomněla, že léto ještě neskončilo.

Čas plynul dál a svět se točil, a to navzdory mámině smrti, navzdory všemu, co jsme ztratili, a navzdory všemu, co jsem provedla.

Sluneční paprsky připomínaly tekuté zlato, které stékalo po stěžních čnicích k nebi. Měla bych se usmívat. Pomyslela jsem